

i Rigsdagstidenden har kunnet finde — der er overmaade meget Andet i saa Henseende, som kunde drages frem, men som jeg ikke har kunnet finde i Dieblirket — at der i Sessjonen 1859—60 var et Efterbevillingsforslag for 1858—59 fremme, altsaa et saadant, som netop var ligt med det her foreliggende. Og hvad skete der da i Landsthinget? Der skete det, at man forkastede det, man negtede det ligefrem Overgang til 3die Behandling. Jeg skal henviser dertil; det findes i Landsthingstidenden for 1859—60, Spalte 1098 ff. Man forkastede de enkelte Paragrafer i Lovforslaget, og derefter betragtede man hele Lovforslaget som bortfaldet, og de Betragtninger, man dengang gjorde gjældende, og som ialtsald laa til Grund for Afstemningen, vare netop, at det var Noget, som Landsthinget flere Gange tidligere havde hævdet, at saadanne Udgifter hørte hjemme under Statsrevisionens Behandling og ikke under Tillægsbevillingsloven. Jeg kan ogsaa anføre, at Westjy Spalte 1104 siger, at Fremgangsmaaden havde været forskjellig i saa Henseende; men man maatte bemærke, at det var mere end een Gang, at man i Folkethinget havde udstedt af Tillægsbevillingsloven Udgifter, som angik et allerede afsluttet Finantsaar; altsaa man havde allerede ogsaa dengang i Folkethinget ment at burde udstyde saadanne Udgifter, der angik et allerede afsluttet Finantsaar, og Loven blev, som sagt, forkastet af Landsthinget. Lignende Betragtninger kom senere frem under Forhandlingerne samme Aar om en anden Tillægsbevillingslov, som findes Spalte 1472 ff. Jeg kan fremdeles anføre, at der i Sessjonen 1860—61 blev af den da værende Indenrigsminister ad interim, som var Kongerigets Finantsminister, fremlagt et Tillægsbevillingslovudkast for 1859—60, og det gik igjennem i Folkethinget — det var altsaa atter de samme Forhold — og det kom ind i Landsthinget og blev overgivet til et Udvalg; men saa kom det ikke videre, og da saa Sessjonen sluttede, afgav paa Formandens Opfordring vedkommende Formand for Udvalget den Erklæring, at man ikke havde kunnet behandle dette Tillægsbevillingslovsforslag, da Regnskabet allerede var afleveret til Statsrevisionen, og det jo vilde være meget uhenfigtsmæssigt at behandle Poster paa samme Konti, som behandlede paa Statsregnskabet af Statsrevisionen. Det faldt altsaa bort, og det faldt ikke, saavidt jeg veed, Noget ind at tage det frem igjen; jeg tror ikke, det er kommet frem igjen, ialtsald veed jeg ikke Noget derom. Nu er det ganske vist, som det er

Medlem oplyste, at der var det paafaldende Tilfælde, at Fenger ganske vist den 10de November 1862 fremlagde for Aaret 1861—62 et lignende Tillægsbevillingsforslag; men ogsaa med Hensyn til dette vil man se, at der i Landsthinget er blevet reist Indvendinger imod at lade dette Forslag nyde videre Fremme. (Verg: Det blev til Lov). Ja, det blev til Lov. Jeg staar jo netop og taler derom, og jeg kan dog ikke fortælle det Alisammen frag. Men altsaa, man har reist Indvending derimod i Landsthinget. Et andet Medlem, som dengang spillede en af de største Roller i finansielle Sager i Landsthinget, yttrede Sp. 1460, at han ikke vilde stemme imod Forslaget, men at han maatte forvare sig imod, at dette Tilfælde skulde blive anset som et Fortilsælde for, at Landsthinget havde forladt den Praxis ikke at gaa ind paa Efterbevillinger. Han betragtede det altsaa som en ligefrem Praxis fra Landsthingets Side ikke at gaa ind paa Efterbevillinger og forvarede sig imod, at, naar han nu gik ind derpaa, dette da maatte blive betragtet som en Fravigelse fra denne Praxis. Dertil sagde da Fenger, at det vilde dog være rigtigt, at man saafnart som muligt fik det afgjort. Det vilde være i Regeringens og Rigsdagens og hele den finansielle Statsstyrelses Interesse, at, hvor der virkelig kan reises Spørgsmaal, om Regeringen har benyttet sin Myndighed paa rette Maade, var det ønskeligt, at Sagen, navnlig naar den er af Betydning, saa hurtig som muligt bliver forelagt for Repræsentationen (Landsthingstidende Sp. 1461). Det blev ogsaa dengang nævnt, at der var forskjellige større Overstridelser, som det vilde være rigtigt, at man saafnart som muligt fik afgjorte, og dertil svarede da Bjerring, at han kunde være enig med Finantsministeren i, at i saadanne Tilfælde, hvor Regeringen kunde have begrundet Tvivl om, hvorvidt den havde overtraadt sin Myndighed eller ikke, vilde en Efterbevillingslov være rigtig, og det vilde da aldrig falde ham ind at modsætte sig en saadan Lov. Det er altsaa sikkert, at man allerede tidligere fra Landsthingets Side netop har betegnet det som det Rette at gaa den Vej ikke at fremlægge Tillægsbevillingslove, men at lade det gaa til Behandling af Statsrevisionen. Jeg er som sagt af den Mening, at Spørgsmaalet har en overmaade ringe praktisk Betydning, samt at, hvad der er det Nødtigste i dette Forhold, enten at lade det gaa til Statsrevisionen eller at fremsætte det paa en Tillægsbevilling, ikke kan afgjøres ved en almindelig